

عنوان مقاله:

بررسی تحلیلی شورش حاکم ایالت قندهار در دوره شاه صفی اول

محل انتشار:

پژوهشنامه خراسان بزرگ، دوره 6، شماره 18 (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

سید ولی اله موسوی - دانشگاه آزاد اسلامی نجف آباد

محمدکریم یوسف جمالی - دانشگاه آزاد اسلامی نجف آباد

احمد کامرانی فر - دانشگاه آزاد اسلامی نجف آباد

خلاصه مقاله:

ایالت قندهار در قرن دهم و یازدهم هجری به دلیل موقعیت استراتژیکی همواره در سیاست و روابط پادشاهان صفوی و هند از اهمیت و جایگاه ممتازی برخوردار بود. این ایالت به واسطه ی قرار گرفتن بر سر راه های منتهی به کابل و هرات نه تنها اهمیت نظامی و دفاعی داشت بلکه یک پایگاه مهم بازرگانی و تجاری به شمار می رفت و به دلیل عبور و مرور کاروان های تجاری و بازرگانی، قندهار یک منطقه تجارت زمینی میان ایران و هند تبدیل شده بود و به دنبال آن وظیفه حاکم این ایالت را سنگین می نمود. زیرا تردد و رفت و شد کاروان های بزرگ تجاری و بازرگانی نیاز به امنیت جانی و مالی و حراست از مسافران و کالاهای آن کاروانیان داشت تا از تعرض و تعدی غارتگران در امان باشند. شورش حاکم ایالت قندهار در سال ۱۰۴۷ ه. ق. در دوره شاه صفی اول (۱۰۵۲-۱۰۳۸ ه. ق) و جدایی ایالت قندهار از ایران و الحاق آن به دولت گورکانی هند، از حوادث بسیار مهم دوران زمامداری این پادشاه به شمار می رود. شورش حاکم ایالت قندهار (علیمردان خان زیک) نتیجه سیاست خشن شاه صفی در براندازی حاکمان و رجال دولتی پیشین و اختلاف و رقابت داخلی قدرت دربار صفوی بود که در این میان ملاحظات استراتژیکی این ایالت، غرور، قدرت طلبی و انگیزه های شخصی علیمردان خان حاکم آن ایالت، در تصمیم به شورش را نباید نادیده گرفت. در این مقاله ضمن بررسی اهمیت ایالت قندهار در دوره صفویه، علل و انگیزه های شورش حاکم آن ایالت، سرنوشت شورش، و نقش شورش در مناسبات ایران و هند و نهایتاً پیامدهای آن در دوره ی شاه صفی اول مورد بررسی و تحلیل قرار گرفته است.

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2030271>

